KOMMISSIONENS AFGØRELSE (EU) 2015/1321

af 23. juni 2010

om statsstøtte C 38/07 (ex NN 45/07) iværksat af Frankrig til fordel for Arbel Fauvet Rail SA

(meddelt under nummer C(2010) 4112)

(Kun den franske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 108, stk. 2, første afsnit ([1]),

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB

1.1. Kommissionens sagsbehandling

(1) Kommissionen blev ved en klage underrettet om visse støtteforanstaltninger iværksat af Frankrig til fordel for virksomheden Arbel Fauvet Rail SA (i det følgende benævnt »AFR«). Den 28. januar 2006, den 25. oktober 2006, den 30. januar 2007 og den 6. juni 2007 fremsendte Frankrig yderligere oplysninger.

(2) Ved brev af 12. september 2007 underrettede Kommissionen Frankrig om, at den havde besluttet at indlede proceduren efter artikel 108, stk. 2, i TEUF vedrørende den pågældende støtte.

(3) Frankrig fremsatte kommentarer hertil i breve af henholdsvis 12. oktober 2007 og 18. og 19. december 2007.

(4) Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* ([3]). Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte bemærkninger til støtteforanstaltningen.

(5) Kommissionen modtog ingen bemærkninger fra interesserede parter.

(6) Den 2. april 2008 vedtog Kommissionen en negativ beslutning vedrørende de pågældende støtteforanstaltninger ([4]) med påbud om tilbagesøgning (i det følgende benævnt »den oprindelige AFR-beslutning«).

(7) Den oprindelige AFR-beslutning blev anfægtet af region Nord-Pas-de-Calais (T-267/08) den 9. juli 2008 og af Douai storkommune (T-279/08) den 17. juli 2008. Til støtte for annullationspåstanden fremførte sagsøgerne bl.a., at beregningen af støtteelementet var mangelfuldt begrundet. Sagsøgerne gjorde endvidere gældende, at Kommissionen havde begået et åbenbart fejlskøn, da den betegnede AFR som en kriseramt virksomhed.

([1]) Med virkning fra den 1. december 2009 er EF-traktatens artikel 87 og 88 blevet til henholdsvis artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»TEUF«). De to sæt bestemmelser er i substansen identiske. I denne afgørelse skal henvisninger til artikel 107 og 108 i TEUF efter omstændighederne læses som henvisninger til EF-traktatens artikel 87 og 88.
([2]) EUT C 249 af 24.10.2007, s. 17.
([3]) Se fodnote 2.
([4]) Kommissionens beslutning 2008/716/EF (K(2008) 1089 endelig af 2. april 2008) (EUT L 238 af 5.9.2008, s. 27).

1.2. **Biria-dommen**

(8) Beregningen af støttebeløbet i den oprindelige AFR-beslutning af 2. april 2008 byggede på en metode, som blev opstillet i en tidligere kommissionsbeslutning i sag C-38/2005 »Biria-gruppen« (i det følgende benævnt »Biria-beslutningen«) ([5]).

(9) Biria-beslutningen blev anfægtet af såvel den støttetildelende myndighed som støttemodtagerens retssuccessor, henholdsvis den 5. april 2007 (T-102/07) og den 16. april 2007 (T-120/07) ([6]). Den 3. marts 2010 ([7]) annullerede Førsteinstansretten Kommissionens Biria-beslutning.

(10) Skønt Førsteinstansretten i vid udstrækning fulgte Kommissionens ræsonnement, blev beslutningen annulleret, fordi begrundelsen på et bestemt punkt var mangelfuld. Retten fandt, at Kommissionen ikke kunne nøjes med blot at henvise til Kommissionens meddelelse fra 1997 om metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten ([8]) (i det følgende benævnt »meddelelsen fra 1997 om referencesatsen«) i sin begrundelse for beregningen af risikopræmierne, når den fastlægger størrelsen af statsstøtteelementet i et lån til en kriseramt virksomhed.

1.3. **Tilbagetrækning af beslutningen**

(11) Den oprindelige AFR-beslutning henviser eksplicit til den betragtning i Biria-beslutningen, som gav anledning til, at Førsteinstansretten annullerede sidstnævnte beslutning. Kommissionens ræsonnement i Biria-beslutningen og i den oprindelige AFR-beslutning bygger, for så vidt angår beregningen af risikopræmien, på nogenlunde de samme elementer.

(12) Derfor, og i lyset af Biria-dommen, må Kommissionen konkludere, at den oprindelige AFR-beslutning af 2. april 2008 ikke er tilstrækkeligt begrundet, hvad angår fastlæggelsen af risikopræmien. Da beslutningen ikke er blevet endelig, bør den trækkes tilbage og en ny vedtages.

2. **BESKRIVELSE AF STØTTEN**

2.1. **Støttemodtager**

(13) AFR fremstiller jernbanemateriel og har specialiseret sig i godsvogne og tankcontainere. Virksomheden er en af de største producenter på det europæiske marked for rullende jernbanemateriel. Den ligger i Douai (departementet Nord) og beskæftigede i 2008 ca. 265 medarbejdere.

(14) I 2005 var AFR 100 % ejet af selskabet Arbel SA ([9]). På daværende tidspunkt beskæftigede AFR ca. 330 medarbejdere.

(15) Driften af AFR har været tabsgivende i flere år. Virksomhedens økonomiske vanskeligheder forværredes fra og med 2001. Denne tendens blev kun forstærket i tidsrummet 2002 til 2005. Følgende tabel viser en række nøgleindikatorer for AFR's resultater i tidsrummet forud for støttens tildeling.

	Pr. 31.12.2004	Pr. 31.12.2003	Pr. 31.12.2002	Pr. 31.12.2001
Omsætning i EUR	22 700 000	42 700 000	42 000 000	70 000 000
Nettoresultat i EUR	– 11 589 620	– 14 270 634	– 2 083 746	– 10 500 000
Egenkapital i EUR	– 21 090 000	– 23 000 000	– 8 700 000	– 6 600 000

2.2. **Støtteforanstaltningerne**

(16) Region Nord-Pas-de-Calais og Douai storkommune ydede den 4. juli 2005 AFR et tilbagebetalingspligtigt lån på hver 1 mio. EUR, dvs. tilsammen 2 mio. EUR.

([5]) Kommissionens beslutning 2007/492/EF (K(2007) 130 endelig af 24. januar 2007) (EUT L 183 af 13.7.2007, s. 27).
([6]) De to sager blev forenet ved retspræsidentens afgørelse af 24. november 2008.
([7]) Forenede sager T-102/07, Freistaat Sachsen m.fl. mod Kommissionen, og T 120/07 MB Immobilien og MB System mod Kommissionen, endnu ikke offentliggjort i Samlingen.
([8]) EFT C 273 af 9.9.1997, s. 3.
([9]) AFR blev den 29. juni 2007 overtaget af selskabet IGF Industries. Firmanavnet blev dermed ændret til »IGF Industries — Arbel Fauvet Rail«.

(17) Ifølge oplysningerne fra de franske myndigheder var lånevilkårene som følger:

— Det tilbagebetalingspligtige lån fra regionen blev ydet til en årlig rente på 4,08 % på lånetidspunktet på betingelse af, at den finansieringsplan, der var under udarbejdelse for AFR, blev gennemført. Lånet skulle tilbagebetales i halvårlige rater over en periode på tre år fra den 1. januar 2006.

— Lånet fra Douai storkommune blev ydet til en årlig rente på 4,08 % (svarende til Fællesskabets referencesats på tidspunktet for tildelingen) på betingelse af, at regionen ydede et tilbagebetalingspligtigt lån på samme vilkår, og at der blev fremlagt dokumentation for en uigenkaldelig fusion mellem AFR og Lormafer, et andet selskab kontrolleret af Arbel SA. Dette lån skulle også tilbagebetales i halvårlige rater over en periode på tre år fra den 1. januar 2006.

3. **BAGGRUND FOR INDLEDNINGEN AF DEN FORMELLE UNDERSØGELSESPROCEDURE**

(18) Kommissionen vurderede i sin beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, at de tilbagebetalingspligtige lån udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF. Kommissionen fremhævede især, at ovennævnte lån gav AFR en fordel, idet virksomheden i betragtning af sine økonomiske forhold ikke ville have kunnet opnå finansiering på lige så gunstige vilkår på finansmarkedet.

(19) Kommissionen vurderede ligeledes, at AFR var en kriseramt virksomhed som defineret i »rammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder« (i det følgende benævnt »rammebestemmelserne«) ([10]) og at foreneligheden af den statsstøtte, som virksomheden havde modtaget, derfor skulle vurderes på grundlag af disse rammebestemmelser. Efter Kommissionens mening var der tvivl om støttens forenelighed med det indre marked i forhold til rammebestemmelserne.

4. **FRANKRIGS BEMÆRKNINGER**

(20) De franske myndigheder gjorde gældende, at selv om AFR gennemgik en vanskelig fase på det tidspunkt, hvor de tilbagebetalingspligtige lån blev tildelt og udbetalt (dvs. juli og andet halvår af 2005), havde virksomheden dog hele tiden bevaret kundernes og bankforbindelsernes tillid.

(21) Til støtte for dette argument fremhævede de franske myndigheder følgende elementer, som skulle ses som udtryk for kundernes og bankforbindelsernes tillid til AFR:

— Banken […] (*) bevilgede en forhøjelse på 2 mio. EUR af AFR's kassekredit (med sikkerhedsstillelse fra […]).

— AFR modtog 7 mio. EUR i forskud fra kunder (med sikkerhedsstillelse fra […]), hvortil kommer 4 mio. EUR i nye forskud i januar 2006.

— Virksomheden havde på samme tidspunkt »leverandørkautioner« på 4 mio. EUR hos […].

(22) De franske myndigheder underbyggede deres bemærkninger med dokumentation, hvoraf især fremgik følgende:

— Renten for overtrækket var på 4,4199 % pr. 1. juli 2005.

— De forskellige sikkerhedsstillelser (fra leverandører, kunder og pengeinstitutter) formidlet gennem […] til fordel for AFR beløb sig til 29 mio. EUR pr. 6. maj 2005.

(23) De franske myndigheder gjorde ligeledes gældende, at AFR angiveligt planlagde at tage skridt til »at rette situationen op med hensyn til AFR's ordrebeholdning, aktiviteter, drift og regnskaber«. Disse skridt, som de franske myndigheder omtalte som »omstruktureringsplan«, omfattede tre hovedområder: a) en ny forretningsstrategi (med henblik på at positionere AFR's produkter bedre), b) en nedskæring af medarbejderstaben og c) en finansierings- og rekapitaliseringsplan. Iværksættelsen af disse tiltag fra og med 2004 hævdes at have givet positive resultater, og især er omsætningen steget (fra 22,6 mio. EUR i 2004 til 45 mio. EUR i 2005) og nettoresultatet forbedret (fra – 11,9 mio. EUR i 2004 til – 8,1 mio. EUR i 2005), skønt det fortsat er negativt.

([10]) EUT C 244 af 1.10.2004, s. 2.
(*) […] Forretningshemmelighed.

(24) Det bør også fremhaves, at i forbindelse med annullationssøgsmålet mod den oprindelige AFR-beslutning påstod de i betragtning 7 nævnte sagsøgere, at AFR ikke var en kriseramt virksomhed på tidspunktet for tildelingen af støtten. De gør i den sammenhæng gældende, at Kommissionen begik et åbenbart fejlskøn ved ikke at tage tilstrækkeligt hensyn til »genopretningsforanstaltningerne« for AFR (jf. betragtning 23), hvis positive resultater (især en række leverandørkontrakter indgået af AFR i 2004 og i første halvår af 2005) angiveligt modbeviste de argumenter, hvorpå Kommissionen byggede sin konklusion om AFS som kriseramt virksomhed.

5. VURDERING AF STØTTEN I FORHOLD TIL TRAKTATENS ARTIKEL 107

5.1. Er der tale om statsstøtte?

5.1.1. *Statsmidler*

(25) Artikel 107, stk. 1, i TEUF fastsætter, at bortset fra de i traktaten hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

(26) For så vidt angår de tilbagebetalingspligtige lån bemærker Kommissionen følgende.

(27) Artikel 107 i TEUF omhandler ikke udelukkende støtte fra medlemsstaternes nationale regeringer, men også støtte fra lokale myndigheder, såsom regionen Nord-Pas-de-Calais eller storkommunen Douai. Midler fra sådanne lokale myndigheder udgør statsmidler, og deres beslutninger om at yde de pågældende lån til AFR må tilregnes staten.

5.1.2. *Støtte, der begunstiger visse virksomheder*

(28) Lånene er ydet på et tidspunkt, hvor AFR befandt sig i svære økonomiske vanskeligheder. I åbningsskrivelsen vurderede Kommissionen, at AFR i betragtning af virksomhedens økonomiske situation som beskrevet under betragtning 15 i denne afgørelse var en kriseramt virksomhed som defineret i rammebestemmelserne på tidspunktet for tildelingen af støtten. Kommissionen fremhævede tillige, at lånene var ydet uden sikkerhed for tilbagebetaling, selv om de dertil knyttede renter svarede til de sædvanlige renter for lån med »normal sikkerhedsstillelse« ([11]). Kommissionen finder det derfor udelukket, at AFR i betragtning af virksomhedens økonomiske situation ville have været i stand til at opnå finansiering på lige så gunstige vilkår på det normale lånemarked. De pågældende lån udgør derfor en fordel for AFR.

(29) Det skal i denne henseende erindres, at de franske myndigheder under henvisning til de i betragtning 24 nævnte eksempler har gjort gældende, at AFR fortsat nød bankforbindelsernes og kundernes tillid på tidspunktet for støttens tildeling. Kommissionen fortolker disse bemærkninger således, at Frankrig bestrider, at AFR ikke var i stand til at opnå finansiering på tilsvarende vilkår på lånemarkedet (hvilket er det samme som at bestride, at de tilbagebetalingspligtige lån udgjorde en fordel for AFR), og at AFR skulle være en kriseramt virksomhed som defineret i rammebestemmelserne på tidspunktet for tildelingen af de tilbagebetalingspligtige lån.

(30) Frankrigs bemærkninger ændrer imidlertid intet ved den analyse, der blev lagt til grund i åbningsskrivelsen, og det af følgende årsager.

(31) De krediteksempler, som de franske myndigheder gør gældende (navnlig kassekreditten og kundeforskuddene), kan ikke sammenlignes med de her omhandlede tilbagebetalingspligtige lån. En kassekredit er en meget kortfristet kredit til forskel fra de tilbagebetalingspligtige lån, der løber over tre år. Kreditorerne anlægger derfor ikke den samme risikoanalyse af de forskellige former for kredit, og det forhold, at en debitor kan opnå en kortfristet kredit, kan ikke danne grundlag for en vurdering af hans muligheder for at opnå en kredit med længere løbetid, hvis tilbagebetaling afhænger af debitors overlevelsesevne.

(32) For så vidt angår kundeforskuddene, noterer Kommissionen, at de var garanteret af […], som er en uafhængig institution, hvilket betyder, at kunderne og leverandørerne ikke løb nogen risiko i tilknytning til AFR's situation, og at de derfor ikke havde nogen grund til at gøre forskudsudbetalingerne betinget af virksomhedens solvensgrad, som en anden kreditor ville have gjort ved lån uden sikkerhedsstillelse.

([11]) Kommissionens meddelelse om metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten (EFT C 273 af 9.9.1997, s. 3).

(33) Det kan konkluderes, at Frankrigs bemærkninger ikke gør det muligt at fastslå, at AFR ville have været i stand til at opnå finansiering på tilsvarende vilkår på lånemarkedet.

5.1.3. *Kriseramt virksomhed*

(34) Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt AFR er at betragte som en kriseramt virksomhed som omhandlet i rammebestemmelserne, konstaterer Kommissionen følgende.

(35) Det fremgår af punkt 10, litra a), i rammebestemmelserne, at en virksomhed er kriseramt, når over halvdelen af den tegnede kapital er forsvundet, og over en fjerdedel af denne kapital er gået tabt i løbet af de sidste 12 måneder. Bestemmelsen er udtryk for en formodning om, at en virksomhed, som oplever et massivt tab af den tegnede kapital, er ude af stand til at standse tabene, som næsten med sikkerhed vil medføre virksomhedens ophør på kort eller mellemlang sigt. Kommissionen mener, at samme formodning logisk må gælde en virksomhed, der har tabt hele sin tegnede kapital og fremstår med en negativ egenkapital.

(36) Som det fremgår af de finansielle oplysninger under betragtning 15 (som de franske myndigheder ikke har bestridt under den formelle undersøgelsesprocedure), har AFR siden 2001 haft en negativ egenkapital og var på tidspunktet for støttens tildeling ikke i stand til at standse tendensen og genoprette en positiv egenkapital. Kommissionen mener på denne baggrund, at AFR var en kriseramt virksomhed som omhandlet i punkt 10, litra a), i rammebestemmelserne på tidspunktet for støttens tildeling.

(37) Førsteinstansrettens Biria-dom bekræfter tillige, at en betydelig formindskelse af kapitalen faktisk udgør et krisetegn, og at Kommissionen havde ret, da den konkluderede, at en virksomhed med negativ egenkapital er kriseramt uanset de specifikke retningslinjer i rammebestemmerne.

(38) Subsidiært bemærker Kommissionen, at AFR på tidspunktet for støttens tildeling også svarede til den definition på en kriseramt virksomhed, der er indeholdt i rammebestemmelsernes punkt 11, nemlig at selv hvis ingen af de i punkt 10 nævnte omstændigheder foreligger, kan en virksomhed alligevel anses for kriseramt, især hvis de sædvanlige tegn på, at en virksomhed er kriseramt, er til stede, såsom voksende underskud og faldende omsætning. Ifølge rammebestemmelsernes punkt 11 gælder imidlertid, at en kriseramt virksomhed kun er støtteberettiget, når det kan godtgøres, at den er ude af stand til at komme på fode igen med egne midler eller med midler fra sine ejere/aktionærer eller fra markedskilder. Bestemmelsen erindrer om, at hvorvidt en virksomhed skal anses for at være kriseramt, afhænger af samtlige relevante indikatorer, idet den afgørende faktor dog er, om virksomheden er i stand til at komme på fode igen uden indgriben fra de offentlige myndigheders side. Kommissionen erindrer endvidere om, at i overensstemmelse med fast retspraksis ([12]) er tilstedeværelsen af flere samtidige »krisetegn« ikke tilstrækkeligt til, at en virksomhed kan siges at være kriseramt, og der er heller ikke noget minimumskrav til antallet af krisetegn, der skal optræde, for at kriteriet er opfyldt.

(39) Kommissionen hæfter sig i den forbindelse ved, at AFR siden 2001 (som det fremgår af tabellen i betragtning 15) har haft en konstant faldende omsætning samt et konstant tabsniveau. Dette er sædvanlige tegn på en kriseramt virksomhed som omhandlet i punkt 11 i rammebestemmelserne. Kommissionen nævnte allerede dette i sin åbningsbeslutning som støtte for sin foreløbige konklusion om, at AFR var en kriseramt virksomhed. Den negative tendens i AFR's finansielle situation fremgår tillige af det forhold, at virksomheden allerede fra og med januar 2004 ikke var i stand til at betale skat og arbejdsgiverbidrag på 4,3 mio. EUR og dermed var nødt til at anmode de offentlige myndigheder om henstand og opstilling af en gældssaneringsplan.

(40) De vigtigste elementer, som de franske myndigheder har gjort gældende for at modbevise dette, er de kreditter, der er ydet til AFR (kassekredit og forskud) samt det forhold, at AFR nød visse former for sikkerhedsstillelse fra […]'s side. Kommissionen mener, at der i den undersøgelse, der skal foretages i henhold til punkt 11 i rammebestemmelserne af virksomhedens evne til at komme på fode igen ved hjælp af midler, som den kan skaffe sig på det finansielle marked, bør tages hensyn til disse tegn. I denne henseende konstaterer Kommissionen følgende:

— Det fremgår, at AFR havde en negativ egenkapital, og at virksomheden ikke evnede at overkomme vanskelighederne ved hjælp af egne midler.

([12]) Jf. Førsteinstansrettens dom af 15. juni 2005, Corsica Ferries, T-349/03, Sml. 2005 II, s. 2197, præmis 191. Kommissionens beslutning 2003/643/EF af 13. maj 2003 i sag C 62/2000, Kahla (EUT L 227 af 11.9.2003, s. 12), betragtning 117, og Kommissionens beslutning 2005/346/EF af 14. juli 2004 i sag C 5/2003, MobilCom (EUT L 116 af 4.5.2005, s. 55), betragtning 148-164). Se også ovenfor nævnte Biria-dom, præmis 133-135.

— De franske myndigheder har anført, at AFR's aktionær, Arbel SA, på trods af sin støtte til AFR ikke var i stand til alene at genoprette datterselskabets rentabilitet.

— Vedrørende markedsfinansiering understreger de kreditter og garantier, som de franske myndigheder nævner, mest af alt, at AFR fortsat var i stand til at opnå kortfristet kredit for begrænsede beløb. I betragtning af omfanget af AFR's vanskeligheder og navnlig behovet for egenkapital kan de nævnte kreditter ikke tages som tegn på, at AFR ville have kunnet overvinde sine vanskeligheder ved hjælp af finansiering opnået gennem markedskilder. Det er i øvrigt derfor, at det var nødvendigt for regionen og storkommunen at gribe ind med finansiel støtte.

(41) For så vidt angår AFR's genopretningstiltag fra og med 2004, bemærker Kommissionen først og fremmest, at omstruktureringsforanstaltninger i henhold til rammebestemmelserne udgør en betingelse for, at statsstøtte kan være forenelig med det indre marked, og sådanne omstruktureringsforanstaltninger skal opfylde kravene i rammebestemmelserne. Omstruktureringsforanstaltninger har imidlertid ikke nødvendigvis nogen indflydelse på spørgsmålet om, hvorvidt en virksomhed skal anses for at være kriseramt, idet dette afhænger af støttemodtagerens økonomiske situation på tidspunktet for støttens tildeling. Analysen heraf foretages hovedsageligt på grundlag af virksomhedens seneste regnskabsdata. I dette tilfælde drejer det sig om data for regnskabsåret 2004, på grundlag af hvilke der af ovennævnte grunde må drages den konklusion, at AFR var kriseramt på tidspunktet for tildelingen af støtten.

(42) De franske myndigheder (og sagsøgerne, der anlagde annullationssøgsmål mod den oprindelige beslutning) gjorde gældende, at AFR's genopretningsforanstaltninger havde skabt positive resultater i de måneder, der gik forud for tildelingen af de tilbagebetalingspligtige lån. Kommissionen kan dog konstatere, at de resultater, som påberåbes til støtte for dette argument, er ret beskedne og vilkårlige og bygger på en forholdsvis kort periode. Virksomhedens nettoresultat vedblev i øvrigt med at være meget negativt.

(43) Sammenholder man de tendenser, som de franske myndigheder henviser til, med de sagselementer, der viser, at virksomheden stod over for så alvorlige vanskeligheder, at dens overlevelse var truet på kort eller mellemlangt sigt — særligt det faktum, at AFR's egenkapital havde været negativ siden 2001 (en meget vigtig indikator, der vedrører et langt tidsrum) — kan de nævnte tendenser ikke betragtes som reelle tegn på en genopretning af AFR's økonomiske situation. Tendenserne ændrer således ikke ved, at der var tydelige tegn på, at AFR faktisk var en kriseramt virksomhed.

(44) Det bør derfor konkluderes, at på tidspunktet for tildelingen af støtten var AFR i svære økonomiske vanskeligheder, som truede virksomhedens overlevelse på kort eller mellemlang sigt, og at virksomheden ikke var i stand til at overvinde disse vanskeligheder uden indgriben fra de offentlige myndigheders side.

(45) I betragtning af ovenstående og navnlig i lyset af de finansielle resultater, der er anført i skemaet i betragtning 15, finder Kommissionen derfor, at AFR på tidspunktet for tildelingen af de tilbagebetalingspligtige lån var en kriseramt virksomhed i overensstemmelse med definitionen i rammebestemmelsernes punkt 10 og subsidiært punkt 11. Under hensyntagen til AFR's vanskeligheder mener Kommissionen, at AFR ikke ville have været i stand til at opnå midler på samme gunstige vilkår på det almindelige lånemarked. De her omhandlede lån har derfor givet AFR en fordel i form af en finansiering på gunstigere vilkår end de vilkår, der ville kunne opnås på lånemarkedet.

5.1.4. *Påvirkning af samhandelen og konkurrencen*

(46) De tilbagebetalingspligtige lån begunstiger AFR i forhold til andre virksomheder, der befinder sig i en lignende situation, for så vidt som disse lån udelukkende blev ydet til AFR.

(47) Sektoren for fremstilling af rullende jernbanemateriel kendetegnes ved, at der findes flere europæiske producenter, og at der foregår samhandel inden for EU. Den fordel, som AFR opnåede, vil derfor kunne fordreje konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne.

5.1.5. *Konklusion*

(48) I lyset af de ovenstående betragtninger finder Kommissionen, at de tilbagebetalingspligtige lån ydet til AFR udgør statsstøtte efter artikel 107, stk. 1, i TEUF.

5.2. **Støttebeløb**

(49) Når der ydes støtte i form af lån til kriseramte virksomheder, består støtteelementet i forskellen mellem den faktiske rente og den rente, som virksomheden ville have kunnet opnå for samme lån på det private marked.

(50) I overensstemmelse med meddelelsen fra 1997 om referencesatser skal Kommissionen fastsætte referencesatser, som anses for at afspejle de gennemsnitlige rentesatser på markedet for mellem- og langfristede lån med normal sikkerhed. I meddelelsen præciseres det desuden, at den fastsatte referencesats er en minimumssats, der kan forhøjes i tilfælde af særlige risici, f.eks. i tilfælde, hvor der er tale om en kriseramt virksomhed, eller hvor den sikkerhed, bankerne normalt kræver, ikke er stillet. I sådanne tilfælde kan referencesatsen forhøjes med 400 basispoint eller derover. I meddelelsen fra 1997 om referencesatser præciseres det ikke, om der er mulighed for at kumulere forskellige risikopræmier under hensyntagen til forskellige risici. Men selv om en sådan kumulation ikke er udelukket, skal Kommissionen i sin afgørelse begrunde valget af den metode, den har anvendt til kumulation af forskellige risikopræmier, med en analyse af praksis på finansmarkederne ([13]).

(51) Revisionsfirmaet Deloitte & Touche Wirtschaftsprüfgesellschaft GmbH foretog i 2004 en undersøgelse for Kommissionen ([14]) (i det følgende benævnt »undersøgelsen«). På grundlag af en empirisk undersøgelse indkredsede revisionsfirmaet de præmier, som kunne iagttages på markedet for forskellige kategorier af risici i relation til virksomheder eller transaktioner (med variabel sikkerhed). Undersøgelsen viste klart, at den samtidige tilstedeværelse af forskellige risikofaktorer (låntagers solvens, sikkerhedsstillelse) gav sig udslag i forhøjelser af basissatsen.

(52) Efter denne undersøgelse justerede Kommissionen sin fremgangsmåde ved beregningen af støtteelementet i lån og beskrev den nærmere i sin meddelelse fra 2008 om revision af metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten ([15]) (i det følgende benævnt »meddelelsen fra 2008 om referencesatser«). Denne meddelelse afspejler den metode, som blev anbefalet i undersøgelsen, og opererer med forskellige forhøjelser af basissatsen, alt efter virksomhedens kreditværdighed og sikkerhedsstillelsen.

(53) Det må imidlertid fastholdes, at beregningen af støtteelementet i en foranstaltning er baseret på statsstøttebegrebet, og ifølge Domstolens faste retspraksis skal »statsstøttebegrebet […] anvendes på en objektiv situation, der skal bedømmes på det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtager sin beslutning« ([16]).

(54) Som følge heraf er Kommissionen af den opfattelse, at den rette metode til fastlæggelse af støtteelementet er den, der findes beskrevet i meddelelsen fra 2008 om referencesatser, og den vil lægge den til grund ved vurderingen af de her omhandlede foranstaltninger.

(55) Ifølge meddelelsen fra 2008 om referencesatser svarer den præmie, der gør det muligt at udelukke tilstedeværelsen af statsstøtte i relation til en kriseramt virksomhed med lav sikkerhed, til 1 000 basispoints.

(56) Som det fremgår af afsnit 5.1.3, finder Kommissionen, at AFR var en kriseramt virksomhed på tidspunktet for støttens ydelse. Kommissionen noterer tillige, at der ikke var stillet sikkerhed for de tilbagebetalingspligtige lån, og at sikkerhedsstillelsen derfor må betragtes som lav.

(57) Følgelig svarer støtteelementet principielt til forskellen mellem basissatsen med tillæg af 1 000 point og den rentesats, hvortil lånet blev ydet. Men i betragtning af at Kommissionen i den oprindelige beslutning af 2. april 2008 kalkulerede med et tillæg på 800 basispoint, at støttemodtageren ikke har anfægtet denne beslutning, at ingen af støttemodtagerens konkurrenter har sat spørgsmålstegn ved den oprindelige beslutnings lovlighed, og i betragtning af de samlede omstændigheder i sagen i øvrigt, finder Kommissionen, at tillægget ikke bør forhøjes i det foreliggende tilfælde.

(58) Kommissionen konkluderer, at støtteelementet svarer til forskellen mellem referencerentesatsen med tillæg af 800 basispoint og rentesatsen for det lån, der blev ydet.

([13]) Se Biria-dommen, forenede sager T-102 og 120/07, præmis 218-222.

([14]) »Study by Deloitte & Touche GmbH in relation to the updating of the reference rates of interest applied to State aid control in the EU« (Undersøgelse foretaget af Deloitte & Touche GmbH vedrørende ajourføring af de referencerentesatser, der anvendes inden for statsstøttekontrollen i EU) fra oktober 2004. http://ec.europa.eu/competition/state_aid/studies_reports/full_report.pdf.

([15]) EUT C 14 af 19.1.2008, s. 6.

([16]) Se Førsteinstansrettens dom af 1. juli 2008, Chronopost, forenede sager C-341/06 P og C-342/06 P, Sml. 2008 I, s. 4777, præmis 95.

5.3. **Støttens forenelighed med det indre marked**

(59) I betragtning af AFR's økonomiske forhold på tidspunktet for støttens tildeling som beskrevet under betragtning 15 (tabsgivende drift over en årrække, negativ egenkapital, faldende omsætning) finder Kommissionen, at AFR var en kriseramt virksomhed som defineret i rammebestemmelserne på tidspunktet for tildelingen af de tilbagebetalingspligtige lån. Af de grunde, der er nævnt under betragtning 41-44, ændrer bemærkningerne fra de franske myndigheder intet ved denne analyse.

(60) I 2005 tilhørte AFR en koncern kontrolleret af holdingselskabet Arbel SA. Ud over forretningsområdet jernbanemateriel (bestående af AFR og Lormafer) var koncernen aktiv inden for byggesektoren med en række virksomheder specialiseret i vindueskonstruktioner til byggeindustrien. Det fremgår imidlertid af de oplysninger, som de franske myndigheder har tilvejebragt i korrespondancen forud for indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure, at AFR's vanskeligheder kun gjaldt AFR i koncernen, og at AFR ikke havde nogen tilknytning til byggeaktiviteterne. Desuden mener Kommissionen, at AFR's problemer var for omfattende til at kunne løses af koncernen i betragtning af koncernens egne middelmådige resultater. Kommissionen finder derfor, at bestemmelserne i punkt 13 i rammebestemmelserne ikke er til hinder for, at AFR til trods for virksomhedens tilknytning til koncernen kan anses for at være berettiget til rednings- eller omstruktureringsstøtte.

(61) Støttens forenelighed bør derfor vurderes i forhold til rammebestemmelserne.

(62) Kommissionen må fastslå, at betingelserne i rammebestemmelserne for omstruktureringsstøttes forenelighed ikke er opfyldt, på grund af følgende forhold.

(63) De franske myndigheder har ikke fremlagt en omstruktureringsplan i overensstemmelse med rammebestemmelsernes punkt 34-37. De omstruktureringsforanstaltninger, der er nævnt under betragtning 24, og som de franske myndigheder præsenterede som en »omstruktureringsplan«, der angiveligt var iværksat fra og med 2004 (se betragtning 24), indgik på tidspunktet for støttens ydelse ikke som led i en bæredygtig omstruktureringsplan, som medlemsstaten forpligter sig til at følge (rammebestemmelsernes punkt 35). I strid med rammebestemmelserne indeholder den såkaldte omstruktureringsplan ikke nogen markedsanalyse. En sådan markedsanalyse er imidlertid obligatorisk med henblik på en vurdering af mulighederne for en genopretning af virksomhedens rentabilitet og de interne omstruktureringsforanstaltninger (rammebestemmelsernes punkt 35). Desuden foreligger der ikke bevis for, at der i juli 2005 forelå en omstruktureringsplan, som beskrev »de omstændigheder, der førte til virksomhedens vanskeligheder«, således at det bliver »muligt at vurdere, om de foreslåede foranstaltninger er hensigtsmæssige« (rammebestemmelsernes punkt 36 om omstrukturering). Endelig fremgår der intet om kompenserende modydelser i den såkaldte omstruktureringsplan, således som det faktisk kræves i rammebestemmelsernes punkt 38.

(64) Af de ovenfor nævnte grunde finder Kommissionen, at den ikke har fået forelagt nogen omstruktureringsplan i overensstemmelse med rammebestemmelserne.

(65) Støtten forekommer heller ikke at opfylde rammebestemmelsernes betingelser for redningsstøttes forenelighed, idet de tilbagebetalingspligtige lån blev ydet for en længere periode end seks måneder (se punkt 25 i rammebestemmelserne).

(66) Det må derfor konkluderes, at den her omhandlede støtte ikke er forenelig med det indre marked.

6. **KONKLUSION**

(67) Kommissionen fastslår, at Frankrig ulovligt har iværksat den omhandlede støtte i strid med artikel 108, stk. 3, i TEUF. Da støtten er uforenelig med det indre marked, skal Frankrig bringe den til ophør og tilbagesøge de beløb, der allerede er udbetalt til støttemodtageren —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Kommissionens beslutning K(2008) 1089 endelig af 2. april 2008 i sag C 38/2007 trækkes tilbage.

Artikel 2

Den statsstøtte, som Frankrig i strid med artikel 108, stk. 3, i TEUF ulovligt har iværksat til fordel for Arbel Fauvet Rail SA, er uforenelig med det indre marked.

Artikel 3

1. Frankrig skal tilbagesøge den i artikel 2 omhandlede støtte fra støttemodtageren.

2. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, hvor den blev udbetalt til støttemodtageren, og indtil den er tilbagebetalt.

3. Renterne beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel V i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 ([17]).

4. Med virkning fra denne afgørelses meddelelse skal Frankrig indstille enhver resterende udbetaling af den i artikel 2 omhandlede støtte.

Artikel 4

1. Tilbagesøgningen af den i artikel 1 omhandlede støtte skal iværksættes omgående og effektivt.

2. Frankrig skal efterkomme denne afgørelse senest fire måneder efter meddelelsen deraf.

Artikel 5

1. Frankrig skal senest to måneder efter meddelelsen af denne afgørelse fremsende følgende oplysninger til Kommissionen:

a) det samlede beløb (hovedstol og renter), som støttemodtageren skal tilbagebetale

b) en detaljeret beskrivelse af de foranstaltninger, der allerede er truffet eller er planlagt for at efterkomme beslutningen

c) dokumentation for, at støttemodtageren har fået påbud om at tilbagebetale støtten.

2. Frankrig skal løbende holde Kommissionen underrettet om de nationale foranstaltninger, der træffes for at efterkomme denne afgørelse, indtil den i artikel 1 omhandlede støtte er fuldt tilbagebetalt. På Kommissionens anmodning skal Frankrig omgående fremsende enhver oplysning om de planlagte eller allerede gennemførte foranstaltninger med henblik på at efterkomme denne afgørelse samt nærmere oplysninger om de støttebeløb og renter, støttemodtageren allerede har tilbagebetalt.

Artikel 6

Denne afgørelse er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juni 2010.

På Kommissionens vegne
Joaquin ALMUNIA
Næstformand

([17]) Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EUT L 140 af 30.4.2004, s. 1).